

co do své právní povahy podobá se povinnosti uložené parcelantu v § 22 stav. řádu, aby zdarma postoupil pozemek pro veř. ulici, třídu neb náměstí.

Nerozumí se samo sebou, že splnění této povinnosti, která dle své povahy je povinností příspěvkovou (majetko-právní), a je vynutitelná obecnými prostředky exekučními, má být vynucováno trestem, a to tím méně, když tresty §§ 127 a 128 zřejmě nejsou ani myšleny jako tresty donucovací, neboť zákon nepřipouští, aby byly po tak dlouho opakovány, dokud povinnost nebyla splněna. Bylo by zapotřebí předpisu zcela nepochybného, aby bylo možno za to míti, že zákon chce splnění řečené povinnosti příspěvkové vynucovati prostředkem k tomu nezpůsobilým, jako je trest v § 128 stav. ř. stanovený, anebo, že — nespokojuje se s obecnými prostředky exekučními — chce splnění této povinnosti vedle toho postavit také ještě pod sankci trestní, zejména když splnění ostatních a závažnějších povinností stavebníkových, které mu zákon ve prospěch komunikace veřejné ukládá, je zřejmě (§ 26) postaveno toliko pod sankci exekuce (nuceného uvedení v držbu) a nikoli také pod sankci trestní. Takového zcela nepochybného předpisu však v § 128 stav. ř., který — jak svrchu bylo ukázáno — míří na zanedbání povinností policejních, nelze nalézt.

Slušelo proto stížnosti v tom dáti za pravdu, že splnění povinnosti ke zřízení chodníku podle § 92 stav. řádu lze sice vynutiti politickou exekucí, že však nesplnění této povinnosti nelze stíhati trestně. Nař. rozhodnutí, založené na opačném právním názoru, je tedy v odporu se zákonem. Bylo je proto zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž bylo možno zabývat se další námitkou stížnosti popírající, že zřídit chodník nebylo věcí st-lovou, nýbrž že náleží na jiný orgán společnosti, kteréž povinnost tato byla uložena.

Č. 7583.

Zaměstnanci veřejní: * Jestliže úředník, jemuž služební platy byly upraveny podle platového zákona č. 103/1926, byv přeložen, stěhoval se po vyhlášení tohoto zákona, je za základ pro výměru nabytého podle stěhovacího normálu z 13. září 1804 vzítí služné, které mu v době stěhování příslušelo podle platového zákona č. 103/1926.

(Nález ze dne 26. listopadu 1928 č. 25.921/27.)

Prejudikatura: Boh. A 7487/28.

Věc: JUDr. Stanislav I. v P. proti ministerstvu vnitra o náhradu stěhovacích výloh.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-I byv výnosem zsp-é v Brně ze 13. července 1926 jako okr. komisař přeložen z U. do P. předložil dne 17. ledna 1927 cestovní denník, jímž se domáhal náhrady za přestěhování nábytku ve výši dvojnásobného měsíčního služného celkem 3.296 Kč. Přestěhování ná-

bytku se stalo dne 8. ledna 1927. Výnosem z 28. ledna 1927 bylo však st-li místo požadovaných 3.296 Kč přiznáno nábytečné ve výši dvouměsíčního služného dle IX. h. tř. 2. stupně platového celkem 1.430 Kč. Odvolání st-lovo bylo nař. rozhodnutím zamítnuto s tím odůvodněním, že postup zsp-é odpovídá ustanovení § 147 a 206 nového platového zákona jakož i výnosu žal. úřadu z 25. května 1925 č. 19820/25.

O stížnosti uvažoval nss následovně:

Zák. č. 103/1926 neupravuje otázku náhrady výloh při úředních výkonech mimo úřad, při přeložení nebo stěhování, nýbrž stanoví v § 147 jenom tolik, že nároky na náhradu služ. výloh, mezi jiným také výloh při přeložení a stěhování, jakož i veškeré otázky s tím související budou upraveny vl. nařízením. Byla tedy zmocněna vláda, aby otázky tyto upравила nařízením. Až do té doby, dokud nebude vl. nař. podle § 147 plat. zák. vydáno, zůstávají dle § 206 plat. zák. v platnosti dosavadní předpisy o předmětech, jež mají býti upraveny těmito vl. nařízeními. Zůstal tedy v platnosti i t. zv. »stěhovací normál« z r. 1804, podle něhož náhradu za nábytek jest vyměřiti násobkem měsíčního služného.

Žal. úřad však má za to, že mezi tyto v platnosti zachované předpisy ve příčině náhrady výloh při přeložení a výloh stěhovacích spadají i ony předpisy, jimiž upraveny jsou služ. požitky státních zaměstnanců, pokud tyto jsou základem pro stanovení řečené náhrady. Názor tento však v zákoně opory nemá.

Platovým zákonem zavedeno bylo zcela nové platové schema a dosavadní předpisy o požitcích státních úředníků, pokud tyto upraveny jsou novým platovým zákonem a pokud zákon ten výslovně jinak nestanoví nebo se z něho jinak nepodává, byly zrušeny. Dle pozitivního ustanovení § 214 plat. zák. byly — s výjimkou předpisů týkajících se nároku na odpočivné a zaopatřovací platy a jejich výměry, pokud neodporují platovému zákonu, a dále s výjimkou předpisů, jichž se tento zákon dovolává, pokud vztahuje jejich platnost na poměry jím upravované — zrušena zejména dosud platná ustanovení zák. č. 541/19 a zák. č. 394/22 vyjímaje některá jejich ustanovení, která zde nepřicházejí v úvahu. Od 1. ledna 1926 je tedy služ. plat státních úředníků upraven zákonem platovým č. 103/1926 a nelze ani pro účely náhrady výloh při přeložení a stěhování konstruovati fiktivní platy podle předpisů dřívějších. Nemožnost takové fikce vysvitne zejména u úředníků, kteří teprve za účinnosti zákona platového byli do stát. služeb přijati, a kteří tedy služ. požitků dle předpisů dřívějších nikdy neměli. Zákon platový nemá také ani výslovného předpisu ani takového jiného předpisu, ze kterého by se dalo dovoditi, že pro účely náhrady nábytečného by měly zůstat dřívější předpisy o služebních požitcích státních úředníků v platnosti, nebo že by se pro účely takové měly nějaké fiktivní požitky dle předpisů dřívějších konstruovati.

Ježto tedy pro právní názor žal. úřadu v nař. rozhodnutí uplatněný nelze nalézt v zákoně opory, bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.